

237

Ministeriet for offentlige arbejder. København, den 18. februar 1958.

- a. Ændringsforslag til forslag til finanslov for finansåret 1958-59 § 30.
 b. Herved skal jeg anmode det ærede finansudvalg om ved 3. behandling i folketinget af forslag til finanslov for finansåret 1958-59 at stille sålydende ændringsforslag:
 Som tekstanmærkning til § 30 optages ad I. C. 25:

Såfremt en privatbane, for hvis vedkommende der mellem ministeren for offentlige arbejder på statskassens vegne og vedkommende kommuner er indgået den i lov nr. 54 af 16. marts 1956 §§ 1-3 hjemlede overenskomst om garanti for den del af banens udgifter til reguleringstillæg og andre konjunkturbestemte tillæg til banens pensionister, som ikke kan dækkes af udbyttet af banens drift, i et driftsår har givet et samlet underskud, der er mindre end eller lig med de nævnte udgifter i det pågældende driftsår, og der således ikke bliver tale om i medfør af lovens § 4, 1. stk., jfr. lov nr. 187 af 12. april 1949, at yde noget statsbidrag til dækning af et overskydende underskudsbeløb, fastsætter ministeren efter indstilling fra det i lovens § 11, jfr. lov nr. 187 af 12. april 1949 § 3, omhandlede udvalg størrelsen af den i § 3 i lov nr. 35 af 2. marts 1955 om midlertidige driftslån til vanskeligt stillede privatbaner, jfr. § 5, 3. stk., i lov nr. 56 af 16. marts 1956, omhandlede procentandel, på grundlag af hvilken et senere midlertidigt driftslåns maksimale størrelse skal beregnes.

- c. Såfremt der for en privatbanes vedkommende er afsluttet overenskomst i henhold til lov nr. 54 af 16. marts 1956 §§ 1-3 mellem ministeren for offentlige arbejder på statskassens vegne og vedkommende kommuner om garanti for udredelse af banens udgifter til reguleringstillæg og andre konjunkturbestemte tillæg til banens pensionister, er staten forpligtet til at udrede 85 pct. af den del af banens underskud, som svarer til de nævnte udgifter. Er disse større end banens underskud for et givet driftsår, må staten således udrede 85 pct. af hele underskuddet. Følgelig bliver der ikke tale om, jfr. lovens § 4, stk. 1, at yde statsbidrag i overensstemmelse med bestemmelserne i lov nr. 187 af 12. april 1949. Der fastsættes følgelig ikke for denne bane nogen individuel dækningsprocent for det pågældende driftsår.

Budgetteres banens underskud for et herefter følgende driftsår til et højere beløb end de forventede udgifter til reguleringstillæg m. v. til pensionister, kan der rejses tvivl om, hvorvidt reglen i § 5, stk. 3, i lov nr. 54 af 16. marts 1956, jfr. lov nr. 35 af 2. marts 1955 § 3, stk. 1, indeholder fornøden hjemmel til at beregne banens midlertidige driftslån også af den del af det budgetterede underskud, der overstiger oftnævnte af garantioverenskomsten omfattede udgifter, idet nogen individuel dækningsprocent ved den seneste underskudsfordeling ikke er fastsat, og dette må i henhold til lovens § 5, stk. 1, antages at være en forudsætning for at yde midlertidigt driftslån af det fornævnte differencebeløb.

Givet er det, at banen ikke kan opnå et driftslån på indtil 85 pct. af $\frac{3}{4}$ af hele det budgetterede underskud, uagtet at staten har betalt 85 pct. af det nærmest foregående afsluttede driftsregnskabs underskud. Men da staten dog faktisk har deltaget i underskudsdekningen, hvilket har været den betingelse, som man har ønsket stillet for i et senere driftsår at yde midlertidigt driftslån, findes det ikke rimeligt at nægte banen driftslånet beregnet af det fulde budgetterede underskud, altså dermed også af differencebeløbet mellem de garanterede udgifter til reguleringstillæg m. v. til pensionister og totalunderskuddet.

Det naturlige vil derfor være at lade ministeren efter forudgående indstilling fra privatbaneudvalget skønne over, med hvilken procentandel staten for vedkommende bane ville have deltaget i dækningen af et eventuelt underskudsbeløb, der var større end de garanterede udgifter, ved den senest forudgående fordeling af de i henhold til lov nr. 187 af 12. april 1949 til rådighed stillede midler.